

Sygn. akt II Ca 556/13 *Sygn. akt II Ca 556/13*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2013r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Grażyna Kobus

Sędziowie: SO Barbara Nowicka

SO Piotr Rajczakowski

Protokolant: Bogusława Mierzwa

po rozpoznaniu w dniu 17 września 2013r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. S.**

przeciwko **J. R.i D. S.**

o zwolnienie zajętych przedmiotów od egzekucji

na skutek apelacji pozwanego J. R.

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 24 kwietnia 2013 r., sygn. akt I C 472/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego J. R. na rzecz powoda 600 zł kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygnatura akt II Ca 556/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie w sprawie z powództwa K. S. przeciwko J. R. i D. S. o zwolnienie zajętych przedmiotów od egzekucji zwolnił od egzekucji:

- telewizor LCD marki S.,
- odtwarzacz F.,
- odtwarzacz (...),
- amplituner Y.,
- kolumny głośnikowe 400W (2 sztuki, okleina - brąz),

- zestaw wypoczynkowy 3x2x2 kolor beż + stolik,
- telewizor (...)”,
- zestaw mebli B. (5 sztuk – szafa ubraniowa, komoda, półka, biurko),
- stół kwadratowy szklany i 6 krzeseł,
- meble kuchenne – 8 sztuk,
- kolumny głośnikowe 200W (2 sztuki),

zajęte u powoda K. S. w dniu 15 marca 2012 roku przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie W. S. w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela J. R. o sygn. akt Km 447/11,

oraz zasądził od pozwanego J. R. na rzecz powoda K. S. kwotę 1 692 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 12 października 2010 roku, w sprawie o sygnaturze akt I C 201/09, D. S. został zobowiązany do zapłaty na rzecz J. R. kwoty 13 917,76 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 6 lutego 2009 roku do dnia zapłaty i kwoty 6 916 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W dniu 10 marca 2011 roku, na podstawie tego wyroku, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności postanowieniem tutejszego Sądu z dnia 14 stycznia 2011 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie W. S., w sprawie o sygnaturze akt Km 447/11, wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko D. S..

W trakcie prowadzonego postępowania Komornik, na wniosek wierzyciela J. R., w dniu 15 marca 2012 roku dokonał zajęcia ruchomości znajdujących się w miejscu zamieszkania dłużnika D. S. tj. w B. przy ulicy (...), a mianowicie: telewizora LCD marki S., odtwarzacza F., odtwarzacza (...), amplitunera Y., kolumn głośnikowych 400W (2 sztuki, okleina - brąz), zestawu wypoczynkowego 3x2x2 kolor beż + stolik, telewizora (...)”, zestawu mebli B. (5 sztuk – szafa ubraniowa, komoda, półka, biurko), stołu kwadratowego szklanego i 6 krzeseł, mebli kuchennych – 8 sztuk i kolumn głośnikowych 200W (2 sztuki).

Z czynności tej sporządzono protokół.

W istotnym dniu 15 marca 2012 roku Komornik podczas w/w czynności egzekucyjnych nie zastał D. S. w miejscu zamieszkania. Do domu został natomiast wpuszczony dobrowolnie przez jego ojca – powoda K. S..

Powód – podczas dokonywania przedmiotowych czynności egzekucyjnych - poinformował od razu Komornika, iż wszystkie ruchomości znajdujące się w domu nie są własnością dłużnika i odmówił podpisania protokołu zajęcia ruchomości. Zajęte ruchomości zostały przy tym oddane pod dozór powoda.

Sygnatura akt II Ca 556/13

Ruchomości ujęte w protokole zajęcia znajdują się w nieruchomości położonej przy ulicy (...) w B. należącej do powoda K. S. i jego żony B. S.. W nieruchomości tej mieszkają z dwójką synów D. S. i K. S.. Pozwany D. S. zajmuje pokój położony na parterze, po prawej stronie. W pokoju tym - z zajętych ruchomości - znajduje się jedynie zestaw mebli, które Komornik określił jako zestaw mebli B. (5 sztuk – szafa ubraniowa, komoda, półka, biurko). Meble te zostały kupione przez powoda i jego żonę 11 lat temu jako wyposażenie pokoju dziecka.

Pozostałe ruchomości ujęte w protokole - znajdują się w salonie i w kuchni, przy czym większość z nich została zakupiona w okresie 12-14 lat do tyłu, kiedy to powód wprowadził się do przedmiotowej nieruchomości. Z poprzedniego domu położonego w B. przy ulicy (...) powód zabrał odtwarzacz F., magnetowid J., amplituner Y., dwa

komplety kolumn, mniejszy telewizor S., przy czym magnetowid został zakupiony ponad 20 lat temu i korzysta z niego, ponieważ na kasetach VHS ma nagrane pamiątki rodzinne. Szafki kuchenne zostały zakupione do tego domu 14 lat temu, zaś telewizor (...) ” został kupiony 8 lat temu.

Powód nie posiada przy tym rachunków na zakup w/w ruchomości, gdyż oprócz telewizora (...) ” zostały zakupione ponad 10 lat przed ich zajęciem.

Pozwany J. R. również nie uczestniczył w czynnościach komorniczych. W miejscu zamieszkania swojego dłużnika D. S. był jeden raz w 2008 roku, lecz nie interesował się wyposażeniem nieruchomości. Nie posiada informacji na temat daty zakupu zajętych ruchomości, kwoty za jaką zostały nabyte, jak również przez kogo zostały nabyte, ani czyją stanowią własność.

W tych okolicznościach pismem z dnia 21 marca 2012 roku powód wezwał J. R. do niezwłocznego zwolnienia spod zajęcia przedmiotów opisanych w protokole zajęcia z dnia 15 marca 2012 roku. Pozwany nie uczynił jednak zadość temu wezwaniu.

Pozwany D. S. urodził się 13 lutego 1984 roku, a więc obecnie ma 29 lat i nie jest żonaty. W chwili zakupu większości zajętych ruchomości (oprócz telewizora znajdującego się w salonie) był w wieku między 15 a 19 rokiem życia.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo na podstawie przepisu art. 841 § 1 k.p.c. Sąd I instancji wskazał, że w toku zajęcia wymienionych w pozwie ruchomości naruszone zostało prawo powoda, albowiem doszło do zajęcia takich składników majątkowych, z których wierzyciel, nie ma prawa z tego przedmiotu zaspokoić swojej wierzytelności. W ocenie Sądu Rejonowego powód wykazał, że przysługuje mu prawo własności zajętych ruchomości. Sąd dał wiarę zeznaniom powoda, który wskazywał, że zajęte ruchomości są własnością jego i jego żony a nie zamieszkującego razem z nim syna D. S.. Sąd I instancji w pierwszej kolejności zwrócił uwagę, na fakt, że po w zajmowanym przez D. S. pokoju z zajętych ruchomości znajduje się jedynie zestaw mebli, które Komornik określił jako zestaw mebli B. (5 sztuk- szafa ubraniowa, komoda, półka, biurko). Sąd uznał za wiarygodne twierdzenia powoda, że meble te zostały zakupione przez niego i jego żonę 11 lat temu jako wyposażenie pokoju dziecka. Nie znalazł również podstaw do zakwestionowania twierdzeń powoda, iż pozostałe ruchomości ujęte w protokole, a które znajdują się w salonie i w kuchni- zostały w zdecydowanej części zakupione w okresie 12- 14 lat do tyłu, kiedy to powód wprowadził się do przedmiotowej nieruchomości. Powód co prawda nie posiada rachunków zakupu zajętych ruchomości, ale skoro zostały one nabyte, oprócz telewizora 42 cale, ponad 10 lat temu, powód miał uzasadnione prawo je wyrzucić. Jest to logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Sąd oddalił wnioski pozwanego J. R. o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka W. S. i z dokumentu w postaci wyciągu z księgi wieczystej, gdyż z protokołu z 15 marca 2012r. znajdującego się w aktach komorniczych w sposób jednoznaczny można ustalić przebieg czynności zajęcia ruchomości,

Sygnatura akt II Ca 556/13

obecnych przy czynnościach osób oraz fakt, że powód zgłaszał od razu, iż jego syn nie jest właścicielem zajętych ruchomości i w związku z czym odmówił podpisania protokołu zajęcia.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany J. R. zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, to jest:

- art. 341 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, że domniemanie prawne wskazane w naruszonej normie ma zastosowanie do zajętych ruchomości, poprzez fakt, iż znajdują się one w budynku stanowiącym własność powoda;

- art. 6 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie poprzez uznanie, iż ciężar dowodowy w zakresie prawa własności rzeczy ruchomych zajętych przez komornika spoczywa na nim;

2. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

- art. 841 k.p.c. poprzez dokonanie jego błędnej wykładni i niewłaściwe zastosowanie, polegające na uznaniu, iż roszczenie powoda o zwolnienie spod egzekucji ruchomości zajętych w miejscu zamieszkania dłużnika D. S., w całości zasługuje na uwzględnienie;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na uchybieniu zasadzie logicznego rozumowania w zakresie przyjęcia, iż rzeczy ruchome zajęte w toku egzekucji należą do powoda, podczas gdy powód nie wykazał tej okoliczności;

- art. 232 i 3 k.p.c. poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, a tym samym przyjęcie za udowodnioną okoliczność, że powód jest właścicielem rzeczy zajętych w toku egzekucji podczas gdy powód nie wykazał tej okoliczności

- art. 234 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji zastosowanie poprzez uznanie, iż twierdzenie powoda dotyczące prawa własności rzeczy ruchomych zajętych przez komornika korzysta z domniemania prawnego, podczas gdy podlega ono normalnym zasadom dowodzenia;

- art. 217 § 2 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania komornika W. S. prowadzącego czynności zajęcia, oraz uczestniczącego w czynnościach zajęcia Ł. B. , podczas gdy dowody te miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia, co doprowadziło do niedokonania wyczerpujących ustaleń, a tym samym nie doszło do rozstrzygnięcia istoty sprawy;

3. Błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż rzeczy ruchome zajęte w toku egzekucji należą do powoda, mimo niewykonania tej okoliczności z pominięciem faktu, iż znajdowały się one w miejscu zamieszkania dłużnika D. S..

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego mających uzasadnienie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, które wraz z rozważaniami prawnymi tego Sądu podzielił i przyjął za własne oraz zważył co następuje:

Sygnatura akt II Ca 556/13

Apelacja podlegała oddaleniu a jej zarzuty i wnioski nie zdołały podważyć słuszności zaskarżonego wyroku.

Z argumentacji zaprezentowanej w uzasadnieniu apelacji wynika, że pozwany uważa za wadliwe ustalenia Sądu I instancji, iż zajęte przez komornika ruchomości stanowią własność powoda, nie dłużnika D. S..

Skarżący nietrafnie zarzuca temu Sądowi naruszenie przepisu art. 341 k.p.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie domniemania zgodności posiadania ze stanem prawnym odnośnie do zajętych w nieruchomości stanowiącej własność powoda rzeczy ruchomych. Jest to domniemanie usuwalne i osoba zainteresowana może je obalić dowodem przeciwnym. Takich dowodów skarżący nie zaoferował Sądowi a w trakcie przesłuchania zeznał, że nie wie czyją własność stanowią zajęte przez komornika przedmioty, kiedy, za jaką kwotę i przez kogo zostały nabyte.

Jednakże Sąd Rejonowy swoje rozstrzygnięcie oparł nie tylko na przyjęciu tego domniemania. Przeprowadził postępowanie dowodowe, w szczególności dopuścił dowód z dokumentu w postaci protokołu zajęcia ruchomości w dniu 15 marca 2012r., znajdującego się w aktach egzekucyjnych Km 447/11, z przesłuchania stron i zebrany materiał dowodowy poddał ocenie. Z materiału tego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym a taka ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Wnioskowanie

Sądu I instancji nie wykracza poza schematy logicznego rozumowania, nie narusza zasad doświadczenia życiowego i prawidłowo uwzględnia związki przyczynowo- skutkowe.

Z niewadliwych ustaleń Sądu wynika, że komornik zajął ruchomości w domu jednorodzinnym stanowiącym własność powoda i jego żony, w którym powód użycza synowi (dłużnikowi) jeden pokój, przy czym korzysta on jak i pozostali domownicy powoda z innych pomieszczeń wspólnych. Z ruchomości zajętych 15 marca 2012r. tylko zestaw mebli B. znajduje się w pokoju D. S., pozostałe były w kuchni i pokoju dziennym (salonie.).

Mając na uwadze rodzaj, przeznaczenie tych ruchomości i czas ich zakupu, aczkolwiek powód nie dysponował dowodami zakupu (rachunkami, fakturami) słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że powód udowodnił, iż przedmioty te stanowią jego własność, a co za tym idzie, zgodnie z art. 841§ 1 k.p.c. może on żądać w drodze powództwa zwolnienia ich od egzekucji.

Pozwany D. S. ma 29 lat i nie jest żonaty, wbrew twierdzeniom skarżącego, a więc w czasie nabywania przedmiotowych ruchomości był nastolatkiem, bądź młodym 18- 20 letnim mężczyzną. Stąd Sąd Rejonowy nie naruszył zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego , dając wiarę zeznaniom powoda, że to on nabył wraz z żoną meble stanowiące wyposażenie salonu i pokoju pozwanego oraz sprzęt elektroniczny i rzeczy te są jego własnością. Natomiast, fakt, że obecnie D. S. jest dorosłym 29- letnim mężczyzną, który prowadził działalność zarobkową i powinien zgodnie z doświadczeniem życiowym mieć jakiś majątek ruchomy, nie oznacza, że tym majątkiem są zajęte przez komornika ruchomości.

Aby można mówić o naruszeniu art. 233 §1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Wskazać również należy, że odmienny pogląd strony odnośnie znaczenia dowodów, nie stanowi skutecznej podstawy do zarzucania naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i ważąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie doszło również do naruszenia wskazanego przez pozwanego art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. przez oddalenie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka W. S. i Ł. B.. Skarżący wnosił o przesłuchanie

Sygnatura akt II Ca 556/13

komornika i osoby uczestniczącej w zajęciu na okoliczność przebiegu czynności zajęcia ruchomości w miejscu zamieszkania dłużnika i czy powód zgłaszał uwagi co do zajęcia oraz czy odmówił podpisania protokołu. Powyższe okoliczności zostały stwierdzone dowodem w postaci dokumentu- protokołem zajęcia, który nie został podpisany przez powoda. Zeznania komornika w tym zakresie nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Okoliczność, że powód nie zgadzał się na zajęcie ruchomości została też potwierdzona pośrednio złożoną przez niego skargą w Komisariacie Policji w B. dotyczącą „wtargnięcia komornika do jego domu i zajęcia należących do niego i jego żony ruchomości”.

Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy wynika niewątpliwie, że pozwany D. S. nie jest właścicielem nieruchomości, w której zamieszkuje, a ponadto na podstawie treści protokołu z dnia 15 marca 2012r. znajdującego się w aktach komorniczych w sposób jednoznaczny można było ustalić przebieg czynności zajęcia ruchomości, obecnych przy czynnościach osób oraz fakt, że powód zgłaszał od razu, iż jego syn nie jest właścicielem zajętych ruchomości w związku z czym odmówił podpisania protokołu ich zajęcia.

Z tych też przyczyn nie znajdując uzasadnionych podstaw do uwzględnienia apelacji Sąd Okręgowy oddalił ją stosownie do art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. odpowiednio do wyniku postępowania.